Každý z nás máme v hlavě pomyslné krabičky, do nichž si průběžně třídíme různé informace. Pozorováním jsem zjistil, že když někdo z mých kamarádů, kteří ještě neznají Ježíše, slyší některé z našich vzácných křesťanských slov, nic nezkoumá − to už řešil a má to za sebou. Celého si mě ve své hlavě hodí do krabičky s obecným nápisem „náboženství“ nebo spíš do kategorie „nuda“, případně „nezájem“ nebo dokonce „otrava − vyhýbat se“.

Tohle zařazování neprobíhá na základě nějaké komplexní rozvahy. Je naprosto impulzivní, podle obrazu, jaký do něj otisknu svými prvními „křesťanskými“ podněty. To jsou prostě stereotypy, které naši lidé mají o tom, čemu se tady všeobecně říká „křesťanství“. I když pak říkám věci, které jsou velmi důležité, a já jsem přesvědčen, že jsou i zajímavé, můj kamarád se na mě − a na cokoli, co říkám − dívá přes nápis na své krabičce: „náboženství“, „nuda“ nebo přímo „otrava“. Jestliže ale navážeme trochu hlubší spojení a naše konverzace přece jen ještě chvíli pokračuje, zařazení mé osoby a mého sdílení do různých krabiček v jeho hlavě se může průběžně zpřesňovat, může si mě mírně přemisťovat. Na příklad pokud jsem se objevil pod nápisem „nějaký věřící, ale dobré“, můžu se při přílišném naléhání dostat do třídy „bacha, sekta!“ Už jsem byl i ve vysloveném chlívečku „náboženský fanatik“; přesto jsem byl po pár týdnech kontaktu přemístěn do krabičky „docela chytrý člověk“.

Můj „Jirka“, který ještě osobně nezná Ježíše a nežije s Ním, si mě strčil do své krabičky. Je to můj konec? Jsem tím odsouzen k nezdaru dalších rozhovorů? Kdepak! Kdybych své umístění v téhle krabičce přijal, jen bych mu tím ty jeho stereotypy potvrdil. A to by byla velká škoda! Především pro něho samotného.
Moji Jirkové pro mě a pro skutečného Ježíše, se kterým žiji, ve své hlavě žádnou vhodnou krabičku prostě nemají! A tak se učím své kamarády hned při prvním setkání přimět, aby si kvůli mě a kvůli mému Ježíši ve svých hlavách vytvářeli

krabičky úplně nové! Ty jim pak průběžně zásobuji dalšími a dalšími podněty, takže si zakrátko − dneska už většinou hned v prvním nebo druhém rozhovoru − vytvoří úplně novou orientační představu.

Možná se budeš divit, ale nejen čeští nevěřící mají ve svých hlavách krabičky; mají je i čeští křesťané! Když mi někdo řekne, že lidé u nás dneska nechtějí slyšet evangelium, snažím se jim tuhle krabičku rozrušit, předělat. Protože je to prostě lež…!
V dalších videích Ti v postupných krůčcích rád předám náměty a zkušenosti s vytvářením nových krabiček v hlavách našich kamarádů.

Pane Ježíši, děkuji ti, že sis nás nenechal v krabičce „hříšník“, kam jsme právem patřili. Přišel jsi za námi, abys nás z té krabičky vyndal a přemístil do svobody nadepsané „vzácné dítě živého Boha“. Děkuji ti, že ani sám sebe nenecháváš v naší hlavě v krabičce „vzdálený Bůh“, ale vytahuješ se a ukazuješ nám, jak jsi nám blízký, jak jsi mocný a dobrý…